

paragnost
Jan Kleyn

Je gids naar een vorig leven

Omdat een mens niet één, maar vele levens heeft

Boekbeschrijving

Jan Kleyn vertelt over de verschillende regressies uit zijn praktijk en de (hoofd)rol die Gidsen daarin spelen. Ook komen oud-leerlingen aan het woord en worden vragen beantwoord als: heeft een Gids een eigen mening? Hoe denken Gidsen over maatschappelijke vraagstukken zoals euthanasie en transplantatie van donororganen? Je Gids naar een vorig leven is het logische vervolg op *Jouw Persoonlijke Gids en Omgaan met gidsen* en stelt je in staat nog beter te communiceren met je eigen Gids.

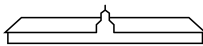
Van dezelfde auteur verschenen eveneens bij
Strengholt United Media:

Jouw persoonlijke gids
Omgaan met Gidsen
Geesten, Gidsen en Engelen

Jan A. Kleyn

Je Gids
naar een vorig
leven

★

STRENGTHOLT
UNITED MEDIA

Inhoud

Voorwoord

Inleiding

1. Je blijft altijd leerling
2. Mijn eerste regressie
3. Van hobby tot beroep
4. Het verschijnsel 'Gids'
5. Waaroms? worden daaroms!
6. Een gesprek met een Gids
7. Uit de praktijk van...
8. Oorlogssessies
9. Kindersessies
10. Leren communiceren met je Gids

Voorwoord

Mijn eerste boek, *Jouw Persoonlijke Gids*, schreef ik na herhaald aandringen van mijn Hoofdgids Leila in een redelijk hoog tempo. ‘Het wordt een succes, Jan,’ hield zij maar aan. Haar woorden werden meer dan waar, in nog geen vier jaar tijd verschenen zes herdrukken. *Je Gids naar een vorig leven* is echter langzaam tot wasdom gekomen. Ik heb lang nagedacht over de inhoud van deze publicatie, want de regressietechniek die erin wordt vermeld, verschilt op bepaalde punten sterk van die welke tot voor kort werd gehanteerd. Omdat mijn wachtlijst zo lang werd, achtte ik het noodzakelijk een aantal goede mensen in die nieuwe techniek op te leiden, teneinde mijn cliënten niet te lang te hoeven laten wachten. De uit deze ploeg ontstane vereniging, De Kleyne Kring, bestaat overigens niet alleen uit regressie-therapeuten: er is ook een klein aantal alternatieve therapeuten en paragnosten bij gekomen. Zij waren het die mij ongeweten hebben aangemoedigd dit boek te schrijven.

Nadat ik in 1997 een gemene ziekte overwon, stopte ik met mijn praktijk. Ik ben nu mentor en adviseur en voel mij daar wel bij, vooral ook omdat mijn oud-leerlingen het uitstekend doen. Hun succes bij het opzetten van een praktijk was een extra stimulans om dit boek te gaan schrijven.

Je Gids naar een vorig leven vormt geen handleiding voor het doen van een regressie, maar benadrukt wel opnieuw hoe belang-

rijk Gidsen in een mensenleven kunnen zijn. Daarom bedank ik van harte mijn goede oud-leerlingen, de leden van De Kleyne Kring, een naam overigens die niet ik, maar zij hebben bedacht. De leden hebben onderling goed contact. Zij houden mij regelmatig van hun werk op de hoogte en sturen me verslagen van regressies toe. De paragnosten zijn vaak betrokken bij cliënten van de regressietherapeuten en omgekeerd; de laatsten schakelen ook vaak hun Gidsen in om duidelijkheid te verkrijgen.

Een speciale plaats in dit voorwoord komt weer toe aan onze onvolprezen Mara de Lange. Zij is de spil van De Kleyne Kring. Zij heeft mijn pennenvruchten (het materiaal voor dit boek) verzameld en helpen ordenen tot een goed geheel. Ik zou niet weten wat ik zonder jou moest, Mara!

Ten slotte put ik uit twee andere geestelijke bronnen. De eerste is mijn partner Rietje. Zij leest het uitgeprinte manuscript altijd voordat het naar de uitgeefster gaat en haar raad is goed, zij proeft wat er moet worden aangevuld. De tweede bron is mijn Gids Leila en haar helpsters. Tijdens menig nachtelijk gesprek werd heel wat doorgepraat en door hen getipt.

Het zal de lezer duidelijk zijn dat ik mij een zeer gelukkig mens mag noemen met zoveel mensen in deze en in die andere wereld. Mensen van wie ik bijzonder veel houd. Daarom vanaf dit plekje mijn grote dank aan Anke, Annet, Ben, Bianca, Johan, Dolf, Emmeke, Erica, Hans, Henny, Inge, Joke, Jolanda, Paula, Rikky en Maria.

Jan A. Kleyn

Inleiding

Er zijn op het gebied van de reïncarnatietherapie in ons land vele tientallen boeken te koop. Boeken uit binnen- en buitenlandse bronnen. In Nederland is de regressietherapie in feite nog maar van recente datum: men is er in het begin van de jaren zeventig schoorvoetend mee begonnen. Het is belangrijk dat ik in dit verband de nestor van de Nederlandse regressietherapie vermeld: Hans ten Dam. Hij is de auteur van een boek genaamd *Een ring van licht*, verschenen bij uitgeverij Bres te Amsterdam. Ten Dam heeft in dit boek vrijwel alle literatuur op dit gebied gecatalogiseerd. Hij heeft ook zeer veel mensen opgeleid in de regressietechniek en het is mede aan zijn werk te danken dat de regressietherapie in Nederland steeds meer bekendheid krijgt.

Ikzelf ben in 1982 in aanraking gekomen met deze merkwaardige vorm van therapie, doordat mijn vrouw een onverklaarbare pijn in de linkerschouder had. Ik was toen al, populair gezegd, bezig met het paranormale. Ik kende een goede paranormale genezeres in Wormerveer, die mijn vrouw met redelijk succes behandelde.

Zij boekte echter geen resultaat bij de behandeling van de merkwaardige pijn in de linkerschouder van mijn vrouw, de pijn die haar zelfs verhinderde te borduren, haar lievelingshobby. Mijn vrouw zei weleens: 'Het is daar koud, net alsof er ijzer in zit.' Via Hans ten Dam kreeg ik het adres van een van zijn leerlingen, Hanneke van der Kolk te Medemblik. Het was

Hanneke die met mijn vrouw een tweetal regressies deed, met name gericht op die pijn in haar linkerschouder. Tot verbazing van zowel mijn vrouw als van mij kwam er een intrigerend verhaal uit. Mijn vrouw was nu een jonge edelman, die tijdens een verraderlijke aanval van achteren werd doodgestoken met een dagge, een soort dolk. Het lichaam van de jonge edelman werd ergens in een bos geworpen met het mes nog in zijn schouder. Na deze sessies verdween de merkwaardige pijn, die eerder door allerlei medici vruchteloos was onderzocht.

Hierna heb ik mij verder in de regressietherapie verdiept, ik ben er veel over gaan lezen en heb zelf enkele proeven gedaan met mensen die op mijn pad kwamen. Steeds vaker begon ik met deze regressietherapie te werken. In de vele boeken die op dit gebied zijn verschenen wordt helaas één ding niet of nauwelijks behandeld en wel het merkwaardige feit dat de regressies niet bij elk mens behoeven te slagen. Elders in dit boek ga ik uitvoeriger op dit punt in, want dit fenomeen heeft al vaak tot frustraties geleid.

De regressietheorie gaat ervan uit dat de mens niet één, maar vele levens heeft. Elk van die levens kan worden getekend door traumatische ervaringen, die vaak te maken hebben met dood of marteling. Deze traumatische ervaringen worden in het zogenoemde diepe geheugen opgeslagen. Dit geheugen bestaat niet uit een vaste substantie maar uit een soort energieveld dat gedurende alle levens functioneert.

Om deze diepe herinneringen naar boven te brengen kan men gebruik maken van een meer of minder diepe hypnose. Nog altijd leeft bij velen die in regressietherapie geïnteresseerd zijn het misverstand dat een regressietherapeut ook altijd een hypnotherapeut dient te zijn. Dit is volkomen onjuist. Er zijn hypnotherapeuten die zich niet bezig houden met vorige levens en er zijn regressietherapeuten die vormen van hypnose toepassen. Het loopt dus een beetje door elkaar. En dat geeft verwar-

ring. Boekentheorie en werkelijkheid blijken vaak hemelsbreed te verschillen.

De methode die ik gebruik en die tegenwoordig ook mijn oud-leerlingen toepassen, gaat misschien net iets verder dan de volmaakt hypnoseloze therapie die de Amerikaanse arts dr. Netherton toepast. Netherton laat iemand gewoon tegenover zich zitten aan zijn bureau en begint hem dan op een bepaalde manier te ondervragen. Bij de cliënt worden associaties opgewekt die verwarrend genoeg blijken te slaan op vorige levens. Op deze associaties bouwt Netherton verder door, totdat er uiteindelijk een heel duidelijk verhaal van het trauma uit een vorig leven naar boven komt. Zelf gebruik ik een techniek die een tikje toegaat naar die welke de hypnotiseurs schijnen te gebruiken. Ik laat de mensen liggen met de ogen dicht en pas gedurende ongeveer anderhalve minuut een eenvoudige ontspanningstechniek toe. Deze veroorzaakt geen hypnose: de cliënt blijft zich volkomen bewust van zijn omgeving, maar staat meer open voor de vragen. Slechts het sluiten van de ogen verschaft in feite al een betere toegang tot het gewone geheugen en ook tot het diepe geheugen. Vervolgens stel ik de cliënt vragen. Een regressie is per definitie een vraag- en antwoordspel. In het verloop van dit boek wordt nader aangeduid hoe deze techniek in feite werkt.

Behalve teruggang naar de jeugd of vorige levens bieden deze technieken ook andere mogelijkheden. In feite veroorzaak ik een vorm van bewustzijnsverandering. Daardoor kun je ook mensen in concreto brengen naar gestorven dierbaren. Dat noem ik een sessie voor rouwverwerking. Er zijn ook sessies die alleen maar gericht zijn op het ontmoeten van je Gids, dit zijn sessies voor innerlijke verlichting, waarbij je mensen confronteert met hun zogenoemde hogere zelf. Ik houd sessies met kinderen en dat is telkens een waar genot. Voor een goede regressie is een leeftijd van minimaal zeven jaar wel vereist. Nog

jongere kinderen hebben meestal nog onvoldoende concentratievermogen om zich daadwerkelijk op de vragen en het antwoord te richten. Ten slotte zijn er de zogenoemde verlossings-sessies, bedoeld voor mensen die zodanig paranormaal begaafd zijn dat hun brein in feite al een lichte toegang kan vormen voor negatieve entiteiten. Wanneer deze mensen door een of andere oorzaak uit het lood raken – een flinke ziekte, een verbroken relatie, een scheiding of wat dan ook – kunnen zij ongewenst stemmen in hun hoofd gaan horen. Wanneer het gaat om echte auralifters of negatieve entiteiten, kan zo'n verlossingssessie hen soms in één enkele keer daarvan bevrijden. Dit is in het kort waarover mijn boek zal gaan.

Nog één ding moet ik je wel zeggen: een regressie, in welke vorm van sessie dan ook, is geen wondermiddel: het is geen middel tegen alle kwalen of problemen en kan niet alle pijnen en ziekten wegnemen.

Je blijft altijd leerling

Dit verhaal begint eigenlijk in 1975 in Frankrijk. Ik ben dan met vakantie voor een trektocht met de caravan. Er gaat voor mij niets boven een vakantie met zo'n rijdend huisje: je bent overal thuis. Dan sta je ineens in het centrum van een klein dorp tegenover een monument van de 'grote oorlog', de wereldoorlog van 1914-1918. Bovenop prijkt een stenen soldaat, het geweer aan de voet, op de sokkel staan de namen van zeker zestig gesneuvelde militairen. *Mort pour la patrie* staat erboven, gesneuveld voor het vaderland. Het dorp kan in die tijd nauwelijks honderdvijftig gezinnen hebben geteld. Er slaat een dusdanige golf van ontroering door mij heen dat ik haastig doorloop en op een stille plek mijn ogen moet betten met een zakdoek. 'Wat gek,' denk ik, 'in Nederland heb ik heel wat oorlogsmonumenten gezien die mij ontroerden (ik beleefde de Tweede Wereldoorlog als een tiener en heel bewust), maar dit gevoel is anders: woede, verdriet en ook schuldgevoel. Ik ben zelfs razend.' Verbijsterd loop ik door, langzamerhand kalmeer ik wat. Toch blijkt elk van die monumenten in Frankrijk bij mij opnieuw die onverklaarbare woede en schuld op te roepen. Van regressietherapie is dan nog geen sprake, maar mijn Gids Leila antwoordt op mijn vraag daarover heel laconiek: 'Begrijp je dan niet dat jij een van hen was? Je bent toen gesneuveld, Jantje.'

Eindelijk duidelijkheid

Het is 18 januari 1983 en er is heel wat gebeurd. Mijn vrouw Tonny heeft nog steeds heel veel pijn. Maar van de onverklaarbare pijn in haar linkerschouder heeft zij al lang geen last meer. Hans ten Dam, de nestor van de reïncarnatietherapie in Nederland, heeft ons verwezen naar zijn oud-leerlinge Hanneke van der Kolk. Voor het eerst komen wij in aanraking met deze bijzondere therapie, die mensen door middel van een lichte trance terugbrengt naar hun diepe herinneringen aan de prille jeugd of vorige levens. Bij Hanneke komt Tonny erachter dat zij in het midden van de zeventiende eeuw werd gedood door een dolksteek in de linkerschouder. De pijn, waarvoor geen arts de oorzaak had kunnen vinden, gaat weg. Merkwaardig. Tonny ondergaat in 1982 een aantal regressies, maar andere problemen verdwijnen niet. Wel krijgt zij meer inzicht in zichzelf, kan beter met haar gevoelens omgaan.

Gesterkt in mijn vertrouwen in Hanneke lig ik de morgen van die achttiende januari weer op haar bank. Ook voor mij is het niet voor het eerst, maar ik wil nu duidelijkheid omtrent mijn gevoelens rond Frankrijk. Hanneke verdoet niet veel tijd met de hypnose. Ik ga bij haar gemakkelijk en begin vrijwel meteen te vertellen. Ik zie mijzelf in een grote woonkeuken, ergens in of vlak bij de stad Amiens. Ik ben een jongeman, mijn vader is een forse vent. Mijn moeder loopt met een schort voor en is bezig met het eten. Later zie ik een affiche hangen in de stad: jongemannen worden opgeroepen voor het leger, de oorlog tussen Frankrijk en Duitsland is een feit. Maar het duurt nog even voordat ook ik word opgeroepen. Op mijn vierentwintigste ben ik afgestudeerd en moet ik opkomen. Ik word al snel bevorderd tot tweede luitenant en voel mij een heel baasje in het uniform. Dan zie ik mijn mannen bezig met graven, ik zit op de rand van de steeds dieper wordende loopgraaf, het is zonnig weer en er is nog geen direct gevaar. De jongens mogen

mij kennelijk, hun blikken zijn vriendelijk. Pal achter de loopgraven ligt een grote boerderij en daar worden stafbesprekingen gehouden.

Ik leid een klein onderdeel: nauwelijks honderdvijftig soldaten. Het is 1917, feitelijk het vierde oorlogsjaar, wanneer wij eindelijk in actie mogen komen. In de boerderij legt een kolonel uit wat er gaat gebeuren: wij gaan een verrassingsaanval ondernemen. Dus niet zoals gebruikelijk met een inleidende beschieting van de artillerie. Wij zullen in het eerste ochtendlicht uit de loopgraven komen en zo stil mogelijk de loopgraven van de Duitsers naderen. Het doel is te zien hoe sterk de vijand in die sector is. De schijtkolonel (later zal ik zeggen *le merdant colonel*) meldt dat de vijand daar geen kanonnen heeft staan; wij kunnen uiteraard wel geweer- en mitrailleurvuur verwachten. Dan is het 8 juli 1917. Er kruipt een vaal grijs licht over de heuvels, het is doodstil. Wij klimmen over een soort houten rekken uit de vier meter diepe loopgraaf en lopen gebukt en zo stil mogelijk in de richting van de vijandelijke stelling. Bijna sluipend gaan wij verder. Ik houd mijn revolver in de hand en ga te midden van mijn jongens staan. Het lijkt goed te gaan, tien meter, twintig meter, dertig meter.

Dan is er wat gerucht. Wij staan stil en horen een fluitend geluid: de eerste granaat valt voor onze voeten neer en ontploft. Een fontein van vuur en modder spuit omhoog. Nog een en nog een en ik zie mijn jongens vallen of als poppen door de lucht gelslingerd worden. Ik brul van woede, maar een volgende granaat doet ook mij uit elkaar spatten.

Daar lig ik bij Hanneke en ik vloek en huil: 'Mes garçons pauvres,' mijn arme jongens! Ik snik en vloek op die gekke kolonel. Maar het verhaal gaat door. Ik zweef boven het massagraf en zie hoe de lichamen, voor zover die nog heel zijn, als boomstammen naast elkaar worden gelegd. Ik barst van de schuldgevoelens. Ik had moeten weigeren. 'Wat was er dan gebeurd?' vraagt Hanneke. Ik grijns dom: 'Dan was ik gefusilleerd en had

een ander mijn taak overgenomen.' Nu voel ik dat ik door Leila van die plek word weggevoerd. Ineens is er een stil wit licht, ik ben in een rustig landschap. Daar zijn twee figuren bij mij, mijn mentor Anthonius Flavius, mijn vader uit mijn Romeinse leven, en zijn andere zoon, mijn broer van toen. Naast mij zit Leila, een arm om mij heen. Mijn mentor praat tegen mij. Hanneke merkt dat ik stil word en vraagt wat er gebeurt. Ik vertel haar wat ik beleef, dat Pa Flavius iets belangrijks gaat zeggen, ik voel het: 'Jongen, ik moet je iets zeggen. Jouw Tonny gaat over niet al te lange tijd haar door pijnen getergde lichaam verlaten. Wees niet bang, het zal goed gaan met haar en later ook met jou.' Als Hanneke dit via mij hoort, begint zij te huilen; zij kent Tonny heel goed.

Dan komen er ineens vanaf het veld tientallen witte gestalten naar ons toe. Het is mijn groep, de mensen waar ik krachtens mijn golfengte bij hoor. Zij gaan dicht om Leila en mij heen staan. Het is ineens alsof ik het van boven af zie: het lijkt op een bloem waarvan wij het hart vormen. Dan zie ik hoe hun armen naar mij zwaaien en daarna weer naar buiten wijzen. Het is alsof een bloem zich opent en sluit. Dat gebeurt drie keer en dan verdwijnen mijn vrienden weer. Met een intens gevoel van verdriet en toch van kracht en ruimte beëindig ik zelf de sessie. Ik ben heel verbaasd. Op dat moment ervaar ik dat een sessie veel meer kan zijn dan alleen een teruggang naar vorige levens of de jeugd. Door dit waardevolle inzicht kan ik tijdens rouwsessies mensen leren zien dat hun gestorven dierbaren, vrienden en kennissen niet dood zijn, maar dat zij in een vriendelijke wereld voortleven, een wereld die nauwelijks één voetstap van de stofelijke aarde verwijderd is.